

Komentarze Epoch Times na temat Partii Komunistycznej - Część 3

O tyranii Komunistycznej Partii Chin

Słowo wstępne

Kiedy mówi się o tyranii, większość Chińczyków przywołuje na myśl Qin Shi Huanga (259 – 210 p.n.e.), pierwszego cesarza dynastii Qin, którego despotyczny dwór palił książki filozoficzne, jak również chował żywcem uczonych konfucjańskich. Surowe traktowanie ludzi przez Qin Shi Huanga było wynikiem jego polityki „popierania władzy za pomocą wszystkich możliwych środków, jakie istnieją pod niebiosami” [1]. Głównymi aspektami tej polityki były: nadmiernie wysokie podatki, marnotrawstwo pracy ludzkiej, wykonywanej przy projektach gloryfikujących jego samego, brutalne tortury poparte surowym prawem oraz karanie nawet członków rodzin i sąsiadów osób dopuszczających się przestępstw, kontrolowanie umysłów ludzkich poprzez blokowanie wszelkich dróg swobodnego myślenia i wyrażania, czego dokonywano w drodze akcji palenia książek; nawet uczonych grzebano żywcem. Za panowania Qin Shi Huanga populacja Chin wynosiła około 10 milionów; dwór Qina przeprowadził pobór ponad 2 milionów ludzi w celu wykonywania przymusowej pracy. Qin Shi Huang wprowadził swoje surowe prawo do sfery intelektualnej, zakazując na masową skalę swobody wyrażania myśli. Podczas jego panowania zabito tysiące uczonych konfucjańskich i dostojników, którzy krytykowali rząd.

W dzisiejszych czasach przemoc i nadużycia Komunistycznej Partii Chin (KPCh) są jeszcze bardziej surowe, niż za czasów panowania tyrańskiej dynastii Qin. Filozofia KPCh jest filozofią „walki,” a władza KPCh budowana jest na serii „walki klas,” „walki dróg” i „walki ideologicznej”, zarówno w Chinach, jak i wobec innych narodów. Mao Zedong, pierwszy przywódca KPCh i Chińskiej Republiki Ludowej (ChRL) wyłożył to wprost mówiąc: „czym może się pochwalić cesarz Qin Shihuang? Zabił on tylko 460 uczonych konfucjańskich, podczas, gdy my zabiliśmy 46 000 intelektualistów. Są ludzie, którzy oskarżają nas o uprawianie takiej dyktatury, jaką uprawiał cesarz Qin Shihuang i do wszystkiego się przyznajemy. Pokrywa się to z rzeczywistością. Szkoda, że ci ludzie w niewystarczający sposób uznają nasze czyny, tak więc sami musimy to sobie dopisywać.” [2]

Spójrzmy na 55 ciężkich lat Chin pod panowaniem KPCh. Ponieważ jej filozofia jest filozofią „walki klas”, KPCh od momentu przejęcia władzy nie szczędziła wysiłków, aby popęlnić klasowe ludobójstwo i ustanowiła rządy terroru za pomocą rewolucji opartej na przemocy. Zabijanie stosowane było wraz z praniem mózgu, by stłumić wszelkie przekonania, które były odmienne od teorii komunistycznej. KPCh uruchamiała kampanię jedną za drugą, przedstawiając siebie jako nieomylną i boską. Opierając się na swoich teoriach walki klas i rewolucji opartej na przemocy, KPCh próbowała wyeliminować dysydentów i sprzeciwiające się klasy społeczne, używając przemocy i zwodnych podstępów w celu wymuszenia posłuszeństwa na Chińczykach, czyniąc ich posłusznymi sługami jej tyrańskiej władzy.

I. Reforma rolna – eliminowanie klasy obszarników

Zaledwie w trzy miesiące od utworzenia komunistycznych Chin, KPCh ogłosiła, jako jedną z wytycznych narodowego programu reformy rolnej, wyeliminowanie klasy obszarników. Slogan partyjny „ziemia dla rolników” dogadzał samolubnej stronie bezrolnych chłopów i zachęcał ich do walki z właścicielami ziemskimi przy pomocy wszelkich środków oraz do lekceważenia etycznych konsekwencji ich działań. Reforma rolna wyraźnie nastawiona była na wyeliminowanie klasy obszarników i szeregową wiejską populację na różne kategorie społeczne. W całym kraju, dwadzieścia milionów mieszkańców wsi zostało uznanych za „obszarników, bogatych chłopów, reakcjonistów albo za złe elementy”. Te nowe wyrzutki społeczeństwa stały w obliczu dyskryminacji, upokorzenia i utraty wszystkich swoich praw obywatelskich. Wraz z rozprzestrzenianiem się kampanii reformy rolnej na odległe rejony i wsie zamieszkałe przez mniejszości etniczne, organizacja KPCh również szybko się rozrastała. Miejskie komitety partyjne i wiejskie organa Partii roztoczyły się na całe Chiny. Oddziały lokalne służyły jako rzecznicy do przekazywania instrukcji Komitetu Centralnego KPCh i na linii frontu walki klas podlegały chłopów do powstawania przeciwko właścicielom ziemskim. Podczas tego ruchu poległo prawie 100 000 właścicieli ziemskich. W pewnych rejonach, KPCh i chłopcy zabijali całe rodziny właścicieli ziemskich, nie zważając na płeć ani wiek ofiar, co było sposobem na całkowite wyeliminowanie klasy właścicieli ziemskich.

W międzyczasie, KPCh rozpoczęła pierwszą falę propagandową, deklarując, że „Przewodniczący Mao jest wielkim wybawicielem ludu” i że „tylko KPCh może ocalić Chiny.” Podczas reformy rolnej, na skutek rabunkowej polityki KPCh, zdzierania bez wkładu pracy, bezwzględnej grabieży, bezrolni wieśniacy wreszcie dostali, co chcieli. Biedni chłopcy uznali polepszenie swojej sytuacji życiowej za zasługę KPCh, akceptując propagandę, że Partia działa w interesie ludzi.

Dla właścicieli nowo pozyskanej ziemi, dobre dni akcji „ziemia dla rolników” okazały się krótkotrwałe. W ciągu dwóch lat KPCh narzuciła chłopom pewną liczbę praktyk, takich jak grupy wzajemnej pomocy, główne spółdzielnie, spółdzielnie rozwojowe i komuny ludowe. Używając sloganu krytyki „kobiety ze związanymi stopami”, mając na myśli tych, którzy są opieszali – KPCh popędzała i naciskała rok po roku, nakłaniając chłopów do wtopienia się w socjalizm. Wraz z ogólnokrajowym ujednoczeniem systemu zaopatrzenia, którym objęto zbiory zboża, bawełny i oleju jadalnego, główne produkty rolne zostały wyłączone z wymiany rynkowej. Dodatkowo, KPCh ustanowiła meldunkowy system zamieszkania, zabraniający chłopom przenoszenia się do miast w poszukiwaniu pracy lub miejsca zamieszkania. Tym, których zarejestrowano jako mieszkańców wsi, nie wolno było kupować zboża w sklepach państwowych, a ich dzieciom nie wolno było pobierać edukacji w miastach. Dzieci chłopów mogły zostać tylko chłopami, przeistaczając w ten sposób 360 milionów mieszkańców wsi z początków lat 50-tych w obywateli drugiej kategorii.

Poczynając od roku 1978, w ciągu pierwszych pięciu lat po przejściu z systemu spółdzielczego do systemu zakontraktowanych dostaw, sytuacja niektórych spośród 900 milionów chłopów polepszyła się; ich dochód nieznacznie wzrósł oraz podniósł się im nieco status społeczny. Jednakże, nawet tak mizerne korzyści zostały wkrótce utracone z powodu struktury cen, faworyzującej towary przemysłowe kosztem dóbr rolnych. Chłopcy znowu pograżyli się w ubóstwie. Ta różnica w dochodach pomiędzy miejską i wiejską populacją drastycznie wzrosła i ekonomiczna nierówność w dalszym ciągu się pogłębiała. W wiejskich rejonach znowu wyłonili się nowi właściciele ziemscy i bogaci chłopcy. Dane pochodzące z agencji prasowej Xinhua, rzecznika KPCh, wskazują, że od 1997 roku dochód w rejonach

uprawy głównych zbóż i dochód większości gospodarstw wiejskich był w stanie zastoju, a w niektórych przypadkach nawet się zmniejszył. Innymi słowy, zysk chłopów z produkcji rolnej faktycznie nie wzrósł. Stosunek dochodów w miastach do dochodów na wsi wzrósł z 1,8 : 1 w połowie lat 80 - tych do 3,1:1 w obecnym czasie.

II. Reformy przemysłu i handlu – eliminowanie klasy kapitalistów

Kolejną klasą, którą KPCh chciała wyeliminować była burżuazja krajowa, posiadająca kapitał w wielkich miastach i miejscowościach wiejskich. Podczas reformowania chińskiego przemysłu i handlu, KPCh twierdziła, że klasa kapitalistyczna i klasa pracująca różnią się w swej istocie; pierwsza z nich była klasą wyzyskującą, a drugą była klasą niewyzyskującą i przeciwną wyzyskiwaniu. Według tej logiki klasa kapitalistów narodziła się po to, aby wyzyskiwać i nie przestanie tego robić, dopóki nie zginie; może zostać tylko wyeliminowana, ale nie reformowana. W świetle takich przesłanek, KPCh używała morderstw i prania mózgu, aby zmienić sposób myślenia kapitalistów i kupców. KPCh używała sprawdzonej przez lata metody popierania posłusznych i niszczenia tych, którzy się z nią nie zgadzali. Jeśli oddałeś swój majątek państwu i poparłeś KPCh, uznawany byłeś jedynie za mały problem wśród ludzi. Jeśli natomiast nie zgadzałeś się i narzekałeś na politykę KPCh, byłeś uznawany za reakcjonistę i stawałeś się obiektem drakońskiej dyktatury KPCh.

Podczas panowania terroru, będącego wynikiem tych reform, majątki swe oddali wszyscy kapitaliści i właściciele przedsiębiorstw. Wielu z nich nie mogło znieść upokorzenia, wobec jakiego ich postawiono i popełnili samobójstwa. Chen Yi, ówczesny burmistrz Szanghaju codziennie pytał: „Ilu mamy dzisiaj spadochroniarzy?” Odnosiło się to do liczby kapitalistów, którzy popełnili samobójstwo tego dnia, skacząc z dachu budynków. W ciągu tylko kilku lat KPCh całkowicie wyeliminowała w Chinach prywatną własność.

Podczas realizowania programów reformy rolnej i reformy przemysłowej, KPCh zapoczątkowała wiele masowych ruchów w celu prześladowania Chińczyków. Ruchy te obejmowały: stłumienie „kontrrewolucjonistów,” kampanie reformy myślenia, czystka klikii przeciwnej KPCh kierowanej przez Gao Gang i Rao Shushi oraz dochodzenie przeciwko „kontrrewolucyjnej grupie” Hu Fenga [3], Kampania Trzech Anty, Kampania Pięciu Anty oraz stosowanie dalszych czystek wobec kontrrewolucjonistów. KPCh używała tych ruchów, aby celować w licznych niewinnych ludzi i brutalnie ich prześladować. W każdym ze swoich ruchów politycznych KPCh używała w pełni swojej kontroli nad zasobami rządowymi w połączeniu z komitetami partyjnymi, oddziałami i pod-oddziałami. Trzech członków Partii tworzyłoby mały zespół bojowy, infiltrując wszystkie wsie i okolice. Bojówki te były wszechobecne i nie pozostawiły po sobie kamienia na kamieniu. Ta sieć głęboko obwarowanej kontroli partyjnej, odziedziczona po sieci KPCh, zwanej „oddziały Partii zainstalowane wewnątrz armii”, działającej w latach wojny, odgrywała kluczową rolę w późniejszych ruchach politycznych.

III. Akcja przeciwko religiom i grupom religijnym

KPCh popełniła kolejne okrucieństwo w czasie brutalnego tłumienia religii i całkowicie zakazała istnienia wszelkich oddolnie stworzonych grup religijnych, powstałych po utworzeniu Chińskiej Republiki Ludowej. W 1950 roku KPCh poinstruowała swoje lokalne organa władzy, aby zakazały wszelkich nieoficjalnych wiar religijnych i tajnych stowarzyszeń. KPCh stwierdziła, że te „feudalne” ugrupowania podziemne są zwyczajnymi narzędziami w rękach obszarników, bogatych chłopów, reakcjonistów i agentów specjalnych KMT. W ogólnonarodowej akcji rząd zmobilizował klasy, którym ufał, aby zidentyfikowały i prześladowały członków grup religijnych. Władze różnych szczebli były bezpośrednio zaangażowane w rozwiązywanie takich „zabobonnych grup” jak parafie chrześcijan, katolików, gminy taoistów (szczególnie wyznawców I-Kuan Tao) i buddystów. Nakazano wszystkim członkom tych kościołów, świątyń i społeczności religijnych zarejestrować się u władz oraz wyrażać skruchę i żal za swoje zaangażowanie. Brak podporządkowania się temu oznaczał surową karę. W 1951 roku rząd formalnie obwieścił, że tych, którzy będą kontynuować swoją działalność, czeka dożywocie lub kara śmierci.

Ruch ten szykanował dużą liczbę poczciwych, przestrzegających prawa ludzi wierzących w Boga. Niepełne statystyki wskazują, że w 1950 roku KPCh prześladowała co najmniej 3 miliony wyznawców religijnych i członków grup podziemnych, z których część została zabita. KPCh przeszukała prawie wszystkie gospodarstwa domowe w całym kraju i przesłuchiwała ich członków, dopuszczając się nawet rozbijania posągów Boga Kuchni, tradycyjnie czczonego przez chłopów. Egzekucje te wzmocniły przesłanie KPCh, że ideologia komunistyczna była jedyną słuszną ideologią i jedyną słuszną wiarą. Wkrótce wyłoniła się koncepcja „patriotycznych” wyznawców. Konstytucja państwa chroniła jedynie „patriotycznych” wyznawców. Rzeczywistość była taka, że bez względu na to, w jaką religię ktoś wierzył, istniało tylko jedno kryterium: wyznawca musiał stosować się do instrukcji KPCh i musiał uznać, że KPCh jest ponad wszystkimi religiami. Jeśli ktoś był chrześcijaninem, to KPCh jest bogiem Boga chrześcijańskiego. Jeśli ktoś był buddystą, to KPCh jest mistrzem Budda Mistrza Buddy. Wśród muzułmanów KPCh jest Allachem Allacha. Jeśli chodzi o żyjącego Buddę w buddyźmie tybetańskim, to KPCh wtrąciłaby się i sama by wybierała, kto będzie następnym żyjącym Buddą. KPCh nie pozostawia nikomu żadnego wyboru, jak tylko mówić i czynić to, co KPCh wymaga, aby zostało powiedziane i wykonane. Wszystkich wierzących zmuszono do wypełniania celów KPCh, podczas gdy ich poszczególne wiary mogły być kultywowane tylko z nazwy. Niewypełnienie tego uczyniłoby tę osobę obiektem prześladowań dyktatury KPCh. Według raportu magazynu internetowego *Humanity and Human Rights* z dnia 22 lutego 2002 r. 20 000 chrześcijan przeprowadziło ankietę wśród 560 000 chrześcijan w kościołach domowych w 207 miastach, położonych w 22 prowincjach Chin. Ankieta odsłoniła fakt, że 130 000 spośród uczęszczających do tych kościołów, znajdowało się pod rządową inwigilacją. Książka *Jak Komunistyczna Partia Chin prześladowała chrześcijan* wydana w 1958 r. podaje, że do roku 1957 KPCh wymordowała ponad 11 000 wyznawców religijnych, dużo więcej bezzasadnie aresztowała, a od wielu więcej wyłudziła pieniądze.

Poprzez eliminację klasy obszarników i klasy kapitalistów oraz poprzez prześladowania dużej liczby wyznających wiarę w Boga i przestrzegających prawa obywateli, KPCh wykarczowała komunizmowi drogę, tak, aby stał się wszechogarniającą religią Chin.

IV. Ruch antyprawicowy – pranie mózgu na skalę ogólnokrajową

W 1956 r. grupa węgierskich intelektualistów utworzyła Grono Petofiego, które organizowało forum i debaty krytykujące rząd węgierski. Grupa zapoczątkowała ogólnonarodową rewolucję na Węgrzech, która została stłumiona przez żołnierzy sowieckich. Mao Zedong potraktował to „wydarzenie węgierskie” jako nauczkę. W roku 1957 Mao wezwał chińskich intelektualistów i innych ludzi, aby „pomogli KPCh oczyścić się.” Ruch ten nazywany w skrócie „Ruchem Stu Kwiatów” odbywał się pod hasłem „niech rozkwita sto kwiatów i niech się spiera sto szkół myślenia”. Celem Mao było ujawnienie „elementów antypartyjnych” wśród ludzi. W swoim liście do przywódców Partii wszystkich prowincji z 1957 roku Mao Zedong mówił o swoim zamiarze „wywabienia żmij z nor” poprzez pozwolenie im na swobodne wyrażanie swoich poglądów w imię wolności myśli i oczyszczania KPCh.

Hasła z tych czasów zachęcały ludzi do otwartych wystąpień i obiecywały, że nie będą za to wyciągane żadne konsekwencje – Partia miała nie „chwycić za warkocz, uderzać kijem, rozdawać kapeluszy, regulować rachunków po jesieni,” co oznaczało, że Partia nie będzie szukać winnych, atakować, przyczepiać etykietki lub szukać odwetu. Jednak, wkrótce KPCh zainicjowała ruch „antyprawicowy,” uznając za „prawicowców” 540 000 osób, które odważyły się na publiczne udzielenie wypowiedzi. Wśród nich 270 000 osób utraciło pracę, a 230 000 przyczepiono etykietkę „umiarkowanych prawicowców” lub „elementów antypartyjnych i antysocjalistycznych”. W okresie późniejszym, niektórzy podzielili polityczne fortele prześladowań KPCh na cztery kategorie: wywabianie żmij z nor, fabrykowanie przestępstw, atakowanie znieścacka i karanie z pojedynczego oskarżenia, bezlitosne atakowanie w imię zbawiania ludzi oraz wymuszanie samokrytycyzmu i przyczepianie najbardziej bezwzględnych etykiet.

Jakie wobec tego były te „reakcyjne przemówienia,” które spowodowały wygnanie tak wielu prawicowców i antykomunistów do odległych krańców kraju? Na „trzy główne teorie reakcyjne,” będące celem powszechnych i intensywnych napadów w tym okresie, składały się przemówienia Luo Longji, Zhang Bojana i Chu Anpinga. Bliższe spojrzenie na to, co one proponowały i sugerowały ukazuje, że ich życzenia były całkiem łagodne.

Luo zaproponował sformowanie połączonej komisji, składającej się z KPCh i różnych partii „demokratycznych” w celu przeprowadzenia dochodzenia w sprawie odchyień w „Kampanii Trzech Anty” i „Kampanii Pięciu Anty” oraz w ruchach, mających na celu wyeliminowanie reakcjonistów. Rada Państwa często sama coś prezentowała Politycznemu Komitetowi Doradczemu i Zgromadzeniu Ludowemu w celu skierowania uwagi i skomentowania, a Zhang zasugerował, by Polityczny Komitet Doradczy i Zgromadzenie Ludowe włączyć w proces podejmowania decyzji.

Chu sugerował, że ci, co nie należeli do KPCh także mieli dobre pomysły, wysokie mniemanie, jak również poczucie odpowiedzialności, nie było więc potrzeby mianowania członków Partii na stanowiska kierowników wszystkich jednostek gospodarczych, bez względu na to, czy dużych, czy małych, a nawet na kierowników zespołów podlegających tym jednostkom. Nie było również potrzeby, aby wszystko, bez względu na to, czy jest to coś drobnego, czy też coś ważnego, musiało być wykonywane według sugestii członka KPCh. Wszyscy trzej wyrażali chęć do stosowania się do woli KPCh, a żadna z ich sugestii nie przekroczyła granic wyznaczonych w słynnych słowach Lu Xuna [4], pisarza i krytyka: „Mój mistrzu, twoja szata ubrudziła się. Proszę zdejmij ją, a ja ci ją upiorę.” Podobnie jak Lu Xun, ci „prawicowcy” wykazywali potulność, uległość i szacunek.

Nikt z potępionych „prawicowców” nie sugerował, że KPCh należy obalić; wszystko to, co proponowali było jedynie konstruktywną krytyką. Jednak właśnie z powodu tych propozycji, dziesiątki tysięcy osób pozbawiono wolności i przez to ucierpiały miliony rodzin. Po tym nastąpiły akcje, takie jak „zwierzenie się KPCh”, odnajdywanie dogmatyków, nowa „kampania trzech anty”, zsyłanie intelektualistów na wieś do ciężkich robót oraz wyłapywanie prawicowców, których przeoczono za pierwszym razem. Ktokolwiek nie zgadzałby się z kierownikiem jednostki gospodarczej, a zwłaszcza z sekretarzem Partii, byłby opatrzony etykietką przeciwnika KPCh. Wtedy KPCh poddawałaby ich nieustannej krytyce, albo zesłałaby ich do obozów pracy na przymusową reedukację. Czasami Partia przenosiła całe rodziny na wieś, zakazując jednocześnie ich dzieciom uczęszczania do szkół wyższych i wstępowania do wojska. Nie mogły one również ubiegać się o pracę w miastach. Takie rodziny traciłyby także gwarancję stałego zatrudnienia i państwową opiekę zdrowotną. Stawały się one wtedy członkami warstwy chłopów na niskim poziomie i wyrzutkami nawet wśród podrzędnej klasy obywateli.

Po represjach wobec intelektualistów, niektórzy naukowcy wykształcili w sobie dwulicową osobowość. Szli krok w krok za „Czerwonym Słońcem” i stali się nadwornymi intelektualistami KPCh, wykonującymi i mówiącymi wszystko, czego tylko zażądała od nich KPCh. Niektórzy zaczęli odnosić się z rezerwą i trzymać się z dala od spraw politycznych. Inteligencja chińska, która tradycyjnie miała silne poczucie odpowiedzialności wobec narodu, została od tego momentu uciszona.

V. Wielki Skok – tworzenie kłamstw w celu wypróbowania lojalności ludzi

Po ruchu antyprawicowym Chiny zaczęły obawiać się prawdy. Wszyscy włączyli się w słuchanie fałszywych słów, opowiadanie fałszywych historii, unikanie i tuszowanie prawdy poprzez kłamstwa i plotki. Wielki Skok był ogólnokrajowym, kolektywnym ćwiczeniem się w kłamstwie. Cały naród pod przywództwem złego upiora KPCh dopuścił się wielu absurdalnych rzeczy. Zwiedzeni zostali zarówno kłamcy, jak i okłamywani. W tej kampanii kłamstw i absurdalnych akcji, KPCh wszczepiła w duchowy świat Chińczyków energię przemocy i zła. W tym czasie wielu ludzi śpiewało pieśni sławiące Wielki Skok: „Jestem Nefrytowym Cesarzem i Królem Smokiem. Rozkazuję trzem góróm i pięciu wąwozom ustąpić, oto ja nadchodzę!” [5] Rok po roku próbowano wprowadzać politykę, taką jak „osiągnięcie produkcji zboża na poziomie 75 000 kg z hektara,” „podwojenie produkcji stali” i „prześcignięcie Wielkiej Brytanii w 10 lat i Stanów Zjednoczonych w 15 lat.” Rezultatem takiej polityki była poważna klęska głodu na skalę ogólnokrajową, która pochłonęła miliony istnień ludzkich.

Kto spośród uczestników zebrania VIII Plenum Ósmego Komitetu Centralnego KPCh odbywającego się w Lushan w 1959 r. nie zgadzał się z poglądem generała Peng Dehuai [6], że Wielki Skok zainicjowany przez Mao Zedonga był niedorzeczny? Jednak popieranie, czy nie popieranie polityki Mao wyznaczało granicę pomiędzy lojalnością i zdradą, lub pomiędzy życiem i śmiercią. W przypowieści z historii Chin, kiedy Zhao Gao [7] twierdził, że jeleni jest koniem, on sam rozumiał różnicę pomiędzy jeleniem i koniem, ale celowo nazywał jelenia koniem, by mieć kontrolę nad opinią publiczną, żeby wyciszyć debaty i rozszerzyć swoją własną władzę. W rezultacie, podczas obrad plenum w Lushan nawet Peng Dehuai został zmuszony do podpisania rezolucji potępiającej siebie i usuwającej siebie z władz centralnych. Podobnie w późniejszych latach Rewolucji Kulturalnej Deng Xiaoping został zmuszony do

złożenia obietnicy, że nigdy nie będzie odwoływał się od decyzji władz centralnych usunięcia go z zajmowanych przez niego stanowisk.

Społeczeństwo opiera się na doświadczeniach z przeszłości, by zrozumieć świat i poszerzyć swoje horyzonty. Jednak, KPCh pozbawiła ludzi okazji, aby uczyć się na własnym doświadczeniu historycznym i przebytych lekcjach. Oficjalna cenzura mediów pomogła tylko jeszcze bardziej obniżyć zdolność ludzi do rozróżniania dobra od zła. Po każdym takim ruchu politycznym młode pokolenie otrzymuje tylko pozytywne sprawozdania od Partii, aczkolwiek jest pozbawione analiz, ideałów i doświadczeń przenikliwych osób ze starszych pokoleń. W rezultacie, ludzie dysponują jedynie cząstkową informacją, na bazie której kształtuje się ich zrozumienie historii i ocena nowych wydarzeń. Myślą oni, że mają rację, podczas gdy w rzeczywistości są oddaleni od prawdy o tysiące kilometrów. Tak więc, polityka KPCh trzymania ludzi w nieświadomości jest w całej pełni realizowana.

VI. Rewolucja Kulturalna – świat postawiony na głowie w wyniku opętania przez zło

„Rewolucja kulturalna” była wielkim przedstawieniem wystawionym przez komunistycznego upiora po owdnięciu przez niego Chin. W 1966 r. nowa fala przemocy przetoczyła się przez ziemię chińską i niekontrolowany czerwony terror zatrzęsł górami i zmroził rzeki. Pisarz Qin Mu przedstawił „rewolucję kulturalną” w posepnych słowach:

To była naprawdę niespotykana klęska: (KPCh) uwięziła miliony ludzi z powodu związków z członkami własnych rodzin, położyła kres życiu kolejnych milionów, rozbiła rodziny, zmieniła dzieci w bandytów i zbirów, paliła książki, zdemolowała historyczne budowle i zniszczyła miejsca spoczynku starożytnych intelektualistów, popełniając wszelkiego rodzaju zbrodnie w imię „rewolucji.”

Zachowawcze szacunki oceniają liczbę nienaturalnych zgonów w Chinach podczas Rewolucji Kulturalnej na 7,73 miliona.

Ludzie często błędnie uważają, że przemoc i masakry podczas Rewolucji Kulturalnej miały miejsce głównie w czasie buntowniczych ruchów oraz, że to Czerwonogwardziści i buntownicy byli tymi, którzy popełniali te zabójstwa. Jednak tysiące oficjalnie publikowanych w Chinach roczników okręgowych wykazuje, że szczyt nienaturalnych zgonów podczas Rewolucji Kulturalnej wcale nie przypadał na rok 1966, kiedy to Czerwonogwardziści kontrolowali większość organizacji rządowych, ani też na rok 1967, kiedy to buntownicy walczyli wśród różnych uzbrojonych grup, ale na rok 1968, kiedy to Mao odzyskał kontrolę nad całym krajem. Mordercami w tych haniebnych przypadkach byli często oficerowie i żołnierze armii, uzbrojeni rezerwiści oraz członkowie KPCh ze wszystkich szczebli władz.

Powyższy przykład ilustruje fakt, że przemoc podczas Rewolucji Kulturalnej była polityką KPCh i władz regionalnych, a nie ekstremalnym zachowaniem się Czerwonogwardzistów. KPCh zatuszowała fakt bezpośredniego podburzania i bezpośredniego udziału w tej przemocy przywódców partyjnych i wysokich urzędników państwowych.

W sierpniu 1966 roku Czerwona Gwardia wydalila z Pekinu tych mieszkancow, ktorzy zaliczani byli przez poprzednie ruchy do grupy „wlasniecieli ziemskich, bogatych farmerow, reakcjonistow, elementow zla i prawicowcow” i zmusila ich do osiedlenia sie na wsi. Niekompletne, oficjalne statystyki podaja, ze przeszukano 33 695 domow, a 85 196 mieszkancow wydalono poza miasto i wyslano ich z powrotem do miejsc, skad oryginalnie pochodzili ich rodzice. Czerwona Gwardia postapila podobnie w calym kraju, wydalajac ponad 400 000 mieszkancow miast na wieś. Nawet wysocy rangą urzednicy staneli w obliczu zeslania na wieś.

Faktycznie, KPCh planowala kampanie wydalania, zanim jeszcze zaczela sie Rewolucja Kulturalna. Byly burmistrz Pekinu, Peng Zhen zakomunikowal, ze mieszkancy Pekinu powinni byc ideologicznie czysti jak „szklo i krysztal,” dajac do zrozumienia, ze wszyscy mieszkancy ze zlým pochodzeniem klasowym beda wydaleni poza miasto. W maju 1966 r. Mao nakazal swoim podwladnym, aby „chronili stolice.” Powolano stoleczny zespol roboczy, kierowany przez Ye Jianyinga, Yang Chengwu i Xie Fuzhi. Jednym z zadan tego zespolu bylo uzycie policji do wydalenia mieszkancow Pekinu o niewlasciwym pochodzeniu klasowym.

Historia ta wyjasnia, dlaczego wladze i wydzialy policji nie interweniowaly, ale raczej wspieraly Czerwoną Gwardie w przeszukiwaniu domow i wydaleniu ponad dwuch procent mieszkancow Pekinu. Minister Bezpieczenstwa Publicznego Xie Fuzhi, zobowiazal policje, by nie ingerowala w akcje Czerwonogwardzistow, ale raczej doradzala im i informowala ich. Czerwona Gwardia byla po prostu wykorzystana przez Partie do wykonania zaplanowanej akcji, po czym w koncu 1966 r. zostala opuszczona przez KPCh. Wielu Czerwonogwardzistom przypieto etykietke kontrrewolucjonistow i uwieziono ich, inni natomiast zostali zeslani na wieś wraz z pozostala mlodziąz miejska. Mieli tam pracowac i poprawic swoje mysli. Organizacje Czerwonogwardzistow Miasta Zachodniego, kierujaca wydalaniem mieszkancow miasta, zalożono pod „troskliwym” przewodnictwem liderow KPCh. Po dokonaniu przegladu przez sekretarza generalnego Rady Panstwa, wydany zostal rozkaz, aby oskarzyc tych Czerwonogwardzistow. Po usunieciu z Pekinu mieszkancow o niewlasciwym pochodzeniu klasowym, rozpoczela sie nastepna runda przesladowan zlých elementow klasowych we wsiach. Dnia 26 sierpnia 1966 r. podczas narady roboczej Biura Policji w Daxing przekazano im przemowienie Xie Fuzhi. Wedlug nakazu Xie policja miala asystowac Czerwonej Gwardii w przeszukiwaniu domow „pięciu czarnych klas” (wlasnieci ziemscy, bogaci chlopi, reakcjonisci, zle elementy i prawicowcy) doradzajac im, dostarczajac informacji i pomagajac w napadach. Haniebna masakra w Daxing [8] byla wynikiem bezposredniego polecenia wydanego przez wydzial policji; organizatorami jej byli dyrektor i sekretarz KPCh wydzialu policji, a zabojcami byli przewaznie rezerwisci, ktorzy nie oszczedzali nawet dzieci.

Za „dobre zachowanie” podczas podobnych rzezi wielu z nich zostalo pozniej przyjetych do KPCh. Wedlug niepelnych statystyk prowincji Guangxi okolo 50 000 czlonkow KPCh bralo udzial w zabojstwach. Spozród nich ponad 9 000 przyjeto do Partii wkrótce po zabiciu kogos, ponad 20 000 popenilo morderstwo po przyjeciu do Partii, a ponad 19 000 pozostalych czlonkow Partii bylo zamieszanych w zabojstwa w taki lub inny sposob.

Podczas Rewolucji Kulturalnej teoria klas odnosila sie rowniez do bicia. „Zla osoba” zasluzyla na to, aby byc bita przez „osobe dobra.” Uczciwym bylo ze strony „zlej osoby” bic inną „zla osobe.” Nieporozumieniem bylo, jesli „dobra osoba” bila inną „dobra osobe.” Teoria ta zostala wymyslona przez Mao i byla szeroko rozpowszechniana wzród ruchow

buntowniczych. Przemoc i rzeź rozpowszechniły się w następstwie logiki, że wrogowie walki klasowej zasługują na to, aby stosować wobec nich przemoc. W okresie od 13 sierpnia do 7 października 1967 r. rezerwiści z okręgu Dao w prowincji Hunan wymordowali członków organizacji „Piorun i Wiatr z Xiangjiang” oraz tych, których uznano za należących do „pięciu czarnych klas.” Rzeź trwała 66 dni i ponad 4 519 osób w 2 778 gospodarstwach zostało zabitych w 468 brygadach (w sołtysich jednostkach administracyjnych) w 36 komunach ludowych w dziesięciu okręgach. W całej prefekturze, składającej się z dziesięciu okręgów zamordowano w sumie 9 093 osoby, z czego 38 % należało do „pięciu czarnych klas,” a 44% stanowiły dzieci. Najstarsza zamordowana osoba miała 78 lat, a najmłodsza 10 dni.

Jest to tylko jeden przypadek stosowania przemocy w czasie Rewolucji Kulturalnej, pochodzący z jednego niewielkiego rejonu. Po ustanowieniu „komitetu rewolucyjnego” na początku 1968 roku w Środkowej Mongolii, w wyniku czystki szeregów klasowych i eliminacji wymyślonej „Ludowej Partii Rewolucyjnej Środkowej Mongolii” zabito ponad 350 000 osób. W 1968 roku w prowincji Guangxi dziesiątki tysięcy osób wzięło udział w masowej rzezi zbuntowanego odłamu organizacji „422” zabijając ponad 110 000 osób.

Przypadki te wskazują, że większe akty brutalnych zabójstw podczas Rewolucji Kulturalnej były przeprowadzane w wyniku bezpośredniej inicjatywy i z polecenia ze strony przywódców KPCh, którzy zachęcali do tych aktów oraz stosowali przemoc w celu prześladowania i mordowania obywateli. Ci zabójcy, uwikłani bezpośrednio w zlecenie i dokonywanie morderstw wywodzili się głównie z wojska, policji, uzbrojonej rezerwy oraz kluczowych członków Partii i Związku Młodzieży.

Jeśli podczas reformy rolnej KPCh wykorzystano chłopów do obalenia obszarników w celu pozyskania ziemi, podczas reformy przemysłu i handlu KPCh wykorzystano klasę pracującą do obalenia kapitalistów w celu uzyskania majątku, a podczas ruchu antyprawnicowego KPCh wyeliminowała wszystkich intelektualistów, mających odmienne poglądy, to jaki był w takim razie cel zabijania podczas Rewolucji Kulturalnej? KPCh wykorzystywała jedną grupę do wymordowania drugiej i nie uzależniała się od żadnej z klas. Nawet, jeśli ktoś wywodził się z klasy robotniczej lub chłopskiej, czyli jednej z dwu klas, na których Partia polegała w przeszłości, to jego życie byłoby w niebezpieczeństwie, jeśli jego punkt widzenia różniłby się od punktu widzenia Partii. A więc ostatecznie, po co było to wszystko?

Celem tego było ustanowienie komunizmu, jako jednej i tylko jednej religii, dominującej na cały kraj, kontrolującej nie tylko państwo, ale nawet myślenie każdego człowieka.

Rewolucja Kulturalna doprowadziła kult KPCh i kult jednostki w osobie Mao Zedonga do punktu szczytowego. Teoria Mao musiała być stosowana w kierowaniu wszystkim i wizja jednej osoby musiała być wpojona w umysły dziesiątków milionów ludzi. Rewolucja Kulturalna w sposób bezprecedensowy i nigdy później nie doścignięty, celowo nie precyzowała, czego nie można było robić. Partia natomiast kładła nacisk na to, „co można było robić i jak należało to robić. Wszystko, co poza tymi granicami było niedozwolone, nie mogło być nawet brane pod uwagę”.

Podczas Rewolucji Kulturalnej, wszyscy w kraju wypełniali religiopodobny rytuał: „poproś Partię o wskazówki rano i zdaj Partii sprawozdanie wieczorem,” oddawaj cześć przewodniczącemu Mao kilka razy dziennie, życząc mu nieograniczonej długowieczności i codziennie odmawiaj polityczną modlitwę. Prawie każda umiejąca czytać i pisać osoba ma za sobą przeżycia związane z pisanem samokrytyki i sprawozdania z toku swoich myśli. Cytaty myśli Mao, takie jak przytoczono poniżej były często recytowane; „zwalczaj zajadle

wszystkie przelotne egoistyczne myśli”, „wykonuj instrukcje bez względu na to, czy rozumiesz je, czy nie oraz pogłęb swoje zrozumienie w procesie ich wykonywania.”

Wolno było czcić tylko jednego „boga” (Mao); wolno było studiować tylko jeden rodzaj pism świętych (nauki Mao). Wkrótce ten proces „ubóstwiania” doszedł do tego stopnia, że ludzie nie mogli kupić jedzenia w stołówce, jeśli nie zadeklamowali cytatu Mao lub nie pozdrowili Mao. Podczas robienia zakupów, jazdy autobusem, a nawet rozmowy telefonicznej musiano zadeklamować jeden z cytatów Mao, nawet jeśli był on zupełnie bez związku. Wypełniając rytuały tego kultu, ludzie zachowywali się albo fanatycznie, albo cynicznie, aczkolwiek w obu przypadkach znajdowali się pod kontrolą komunistycznego upiora zła. Tworzenie kłamstw, tolerowanie kłamstw i poleganie na kłamstwach stało się stylem życia Chińczyków.

VII. Reforma i rozwój – przemoc nasila się z czasem

Rewolucja Kulturalna była okresem pełnym rozlewu krwi, zabójstw, wyrządzenia krzywd, utraty sumień i mylenia dobra ze złem. Po zakończeniu Rewolucji Kulturalnej, przywódcy KPCh często zmieniali sztandary, jako że rząd zmieniał się 6 razy w ciągu 20 lat. Do Chin powróciła własność prywatna, różnice w poziomie życia pomiędzy miastem, a wsią pogłębiają się, powiększa się obszar pustynny, wysychają rzeki, rośnie nadużycie narkotyków oraz szerzy się prostytutka. Wszystkie te „zbrodnie”, które kiedyś zwalczała KPCh są znowu dozwolone.

Spotęgowało się bezwzględne serce KPCh, jej pokretna natura, czynienie zła i zdolność do doprowadzenia kraju do ruiny. Podczas masakry na placu Tiananmen w 1989 r. Partia zmobilizowała armię i czołgi, aby wymordować protestujących tam studentów. Agresywne prześladowania skierowane przeciwko praktykującym Falun Gong są nawet jeszcze gorsze. W październiku 2004 r. w celu zabrania chłopom ziemi, miasto Yulin w prowincji Shaanxi zmobilizowało ponad 1 600 policjantów z oddziałów specjalnych, po to, aby aresztować i zastrzelić ponad 50 chłopów. Polityczna władza rządu chińskiego w dalszym ciągu opiera się na filozofii KPCh, polegającej na walce i przemocy. Jediną różnicą w porównaniu z przeszłością jest to, że Partia stała się nawet bardziej podstępna.

Ustawodawstwo

KPCh nigdy nie zaprzestała wywoływania konfliktów pomiędzy ludźmi. Podała represjom wielką liczbę ludzi za to, że byli reakcjonistami, anty-socjalistami, złymi elementami i członkami złych kultów. Totalitarna natura KPCh w dalszym ciągu walczy ze wszystkimi innymi cywilnymi grupami i organizacjami. W imię „utrzymania porządku i stabilizacji społecznej,” Partia nie przestaje zmieniać konstytucji, praw i przepisów i prześladowuje jako reakcjonistę każdego, kto nie zgadza się z rządem.

W lipcu 1999 roku Jiang Zemin podjął osobistą decyzję wbrew woli większości pozostałych członków Politbiura, aby zlikwidować Falun Gong w trzy miesiące. Oszczyństwa i kłamstwa błyskawicznie spowiły kraj. Kiedy w wywiadzie udzielonym dla francuskiego dziennika *Le Figaro*, Jiang Zemin potępił Falun Gong jako „kult zła”, oficjalna chińska propaganda kontynuowała błyskawiczne publikowanie artykułów, wywierających na wszystkich w państwie presję, aby obrócili się przeciwko Falun Gong. Narodowe Zgromadzenie Ludowe zostało zmuszone do wydania bliżej nieokreślonego „postanowienia”

wymierzonego w kulty zła; wkrótce po tym Najwyższy Sąd Ludowy i Najwyższa Prokuratura Ludowa wspólnie wydały „wyjaśnienie” tego „postanowienia.”

Dnia 22 lipca 1999 r. agencja prasowa Xinhua opublikowała przemówienia przywódców Wydziału Organizacji i Wydziału Propagandy publicznie popierających represje Jianga przeciwko Falun Gong. Chińczycy zostali uwikłani w te prześladowania tylko dlatego, że taką decyzję podjęła Partia. Mogą oni tylko posłusznie stosować się do rozkazów i nie odważają się sprzeciwić.

W ciągu ostatnich 5 lat rząd zużył jedną czwartą zasobów finansowych państwa na prześladowania Falun Gong. Każdy w kraju musi przejść test; większość tych, którzy przyznali się do praktykowania Falun Gong, lecz odmówili wyrzeczenia się tej praktyki, utraciło pracę; niektórzy zostali skazani na przymusową pracę. Praktykujący Falun Gong nie łamią żadnego prawa, nie dopuszczają się zdrady państwa, ani nie sprzeciwiają się władzom; oni jedynie wierzą w Prawdę, Miłosierdzie i Tolerancję. Mimo to, setki tysięcy praktykujących zostało wtrąconych do więzień. Podczas, gdy KPCh narzuciła ścisłą blokadę informacyjną, potwierdzonych zostało przez członków rodzin praktykujących, że ponad 1100 osób zostało zakatowanych na śmierć. Jednakże, prawdziwa liczba zgonów jest znacznie wyższa.

Relacje prasowe

Dnia 15 października 2004 r. mająca siedzibę w Hong Kongu gazeta *Wenweipao* doniosła, że powracający na ziemię dwudziesty chiński satelita, spadając na dom Huo Jiyu w mieście Penglai, znajdujący się okręgu Dayin w prowincji Sichuan, zniszczył ten dom. Doniesienie to cytowało dyrektora biura rządowego okręgu Dayin, Ai Yuqinga, który potwierdził, że „czarna bryła” okazała się satelitą. Ai był stałym zastępcą dyrektora projektu odzyskania satelity. Jednak agencja Xinhua podała tylko czas odzyskania satelity, podkreślając, że był to dwudziesty naukowo-techniczny satelita doświadczalny, odzyskany przez Chiny. Agencja Xinhua nie wspomniała ani słowa o zniszczeniu domu przez satelitę. To jest typowy przykład konsekwentnej praktyki chińskich mediów przekazywania tylko dobrych wiadomości i tuszowania złych, według zaleceń Partii.

Kłamstwa i oszczerstwa publikowane w prasie i nadawane przez telewizję znacznie pomogły w realizowaniu polityki KPCh we wszystkich politycznych kampaniach w przeszłości. Polecenia Partii były natychmiast wykonywane przez media w kraju. Kiedy Partia chciała rozpocząć kampanię ruchu anty-prawicowego, media w całym kraju jednogłośnie donosiły o przestępstwach popełnianych przez prawicowców. Kiedy Partia chciała utworzyć komuny ludowe, wszystkie gazety w kraju zaczęły wychwalać wyższość komun ludowych. W ciągu pierwszego miesiąca prześladowań Falun Gong wszystkie stacje telewizyjne i radiowe wielokrotnie oczerniały Falun Gong w czasie swej najwyższej oglądalności, w celu poddania ludzi praniu mózgu. Od tego czasu Jiang wielokrotnie wykorzystywał media do fabrykowania i szerzenia kłamstw oraz oszczerstw o Falun Gong, włączając w to próby wzbudzenia ogólnonarodowej nienawiści do Falun Gong przez fałszywe doniesienia o praktykujących Falun Gong, popełniających morderstwa lub samobójstwa. Przykładem takiego fałszywego doniesienia jest zainscenizowany przypadek samopodpalenia na placu Tiananmen. Doniesienie to zostało skrytykowane przez pozarządową organizację „Międzynarodowy Rozwój Oświatowy”, jako akcja zainscenizowana przez rząd w celu oszukania ludzi. W ciągu ostatnich 5 lat żadna prasa, czy stacja telewizyjna z Chin kontynentalnych nie podała prawdy o Falun Gong.

Chińczycy są przyzwyczajeni do fałszywych wiadomości. Starszy rangą reporter agencji prasowej Xinhua powiedział kiedyś: „jak można wierzyć wiadomościom Xinhua?” Ludzie określają chińskie agencje prasowe mianem psów Partii. Piosenka ludowa mówi: „to jest pies wychowany przez Partię, pilnujący bramy Partii. Ugryzie każdego, kogo Partia zechce, aby gryzł i ugryzie tyle razy, ile tylko Partia zechce, żeby ugryzł”.

Oświata

Oświata w Chinach stała się kolejnym narzędziem wykorzystywanym do kontrolowania ludzi. Pierwotnym celem oświaty był rozwój intelektualistów, aby posiadli zarówno wiedzę, jak i prawidłowy osąd. Wiedza odnosi się do zrozumienia informacji, danych i wydarzeń historycznych; osąd odnosi się do procesu analizowania, badania, poddawania krytyce i odtwarzania tej wiedzy – czyli procesu rozwoju duchowego. Ci, co posiadają wiedzę bez właściwego osądu nazywani są molami książkowymi, a nie prawdziwymi intelektualistami, posiadającymi sumienie społeczne. To dlatego w historii chińskiej najwyższym szacunkiem cieszyli się ci intelektualiści, którzy mieli prawy osąd, a nie ci, którzy posiadali jedynie wiedzę. Jednak pod władzą KPCh Chiny wypełniły się intelektualistami, którzy albo mają wiedzę, ale nie posiadają osądu, albo nie odważają się stosować osądu. Edukacja w szkołach koncentruje się głównie na wpajaniu uczniom, aby nie robili tego, czego Partia nie chce, by robili. W ostatnich latach wszystkie szkoły zaczęły nauczać polityki i historii Partii z ujednoliconych podręczników. Nauczyciele nie wierzą w to, co podają te podręczniki, ale są zmuszeni dyscypliną partyjną do nauczania tego wbrew ich woli. Uczniowie nie wierzą ani podręcznikom, ani nauczycielom, ale muszą zapamiętać wszystko, co podają te podręczniki, aby zdać egzaminy. Ostatnio, do egzaminów semestralnych i wstępnych do szkół wyższych i średnich włączono pytania na temat Falun Gong. Uczniowie i studenci nie znający wymaganych odpowiedzi nie otrzymują dostatecznie dobrych stopni, aby dostać się do dobrych szkół wyższych lub średnich. Jeżeli uczeń lub student odważy się powiedzieć prawdę, zostanie natychmiast wydalony ze szkoły i straci szansę na uzyskanie oficjalnego wykształcenia.

W systemie oświaty państwowej pod wpływem prasy i dokumentów rządowych wiele potocznie znanych powiedzeń lub zwrotów jest rozpowszechnianych jako rzeczywista prawda, tak jak wypowiedź Mao: „powinniśmy popierać to wszystko, czemu wróg się sprzeciwia i sprzeciwiać się wszystkiemu, co wróg popiera.” Negatywne skutki tego są powszechne; zatruwa to serca ludzkie, wypierając życzliwość i niszcząc moralne zasady życia w pokoju i harmonii.

W 2004 r. Chińskie Centrum Informacyjne przeanalizowało ankietę przeprowadzoną przez chińską agencję Sina Net, której rezultaty wykazały, że 82,6% młodzieży chińskiej uważa, że w czasie wojny wolno maltretować kobiety, dzieci i więźniów. Taki rezultat jest szokujący, aczkolwiek odzwierciedla on mentalność Chińczyków, a szczególnie mentalność młodego pokolenia, któremu brakuje podstawowego zrozumienia, zarówno tradycyjnej koncepcji kulturowej uczciwej władzy, jak i uniwersalnych pojęć ludzkości.

Dnia 11 września 2004 r. w mieście Suzhou, pewien mężczyzna fanatycznie pokaleczył nożem 28 dzieci. W dniu 20-tego samego miesiąca, inny mężczyzna w prowincji Shandong zranił nożem 25 uczniów szkoły podstawowej. Niektórzy nauczyciele szkół podstawowych zmusili uczniów do ręcznego wytwarzania petard w celu zdobycia funduszy dla szkoły, co doprowadziło do eksplozji, w wyniku której uczniowie stracili życie.

Wdrażanie polityki

Kierownictwo KPCh często ucieka się do stosowania gróźb i przymusu dla zapewnienia wprowadzenia w życie swojej polityki. Jednym z używanych w tym celu środków jest slogan polityczny. Przez długi czas KPCh używała pewnej liczby sloganów rozplakatowywanych w celu pełnienia roli kryterium do oceny osiągnięć politycznych osoby. Podczas Rewolucji Kulturalnej Pekin z dnia na dzień stał się zalewem „czerwonego morza” plakatów, kiedy to wszędzie pojawił się slogan: „Precz z rządami kapitalistów w Partii.” Na wsi, jak na ironię napis ten poskracano do zdania: „Precz z rządami Partii.”

Ostatnio, w celu propagowania prawa leśnego, Państwowe Biuro Leśnictwa oraz wszystkie jego placówki i biura ochronne, surowo nakazały rozproszanie wymaganej ilości sloganów. Nie osiągnięcie tej normy byłoby traktowane, jako nie wykonanie zadania. W rezultacie, miejscowe urzędy rozproszowały pokaźną liczbę sloganów, w tym między innymi: „Ktokolwiek pali góry, idzie do więzienia”. Administracja kontroli urodzin stosuje w ostatnich latach jeszcze bardziej przerażające slogany, takie jak: „Jeśli jedna osoba złamie prawo, to cała wieś będzie wysterylizowana”, „Raczej następny grób, niż następne dziecko”, albo „Jeśli on nie podda się wazektomii, jak powinien - jego dom zostanie zrównany z ziemią; jeśli ona nie podda się aborcji, jak powinna - to jej krowy i pola ryżowe zostaną skonfiskowane.” Było więcej sloganów, łamiących prawa człowieka i konstytucję, takich jak: „Jutro będziesz spać w więzieniu, jeśli dziś nie zapłacisz podatków”.

Slogan jest w zasadzie metodą reklamy, ale używającą bardziej prostego i nadającego się do powielania stylu. Stąd też władze chińskie często używają sloganów do propagowania myśli politycznych, przekonań i stanowisk. Slogany polityczne mogą być też postrzegane, jako słowa władzy wypowiedziane do ludzi. Jednakże w sloganach propagujących politykę KPCh nie trudno jest wyczuć tendencje do przemocy i okrucieństwa.

VIII. Indoktrynować cały kraj i przekształcić go w „więzienie umysłów”

Najbardziej skuteczną bronią używaną przez KPCh w celu utrzymania despotycznej władzy jest stosowany przez nią system kontrolowania. KPCh narzuca mentalność posłuszeństwa wszystkim obywatelom w dobrze zorganizowany sposób. Nie ma znaczenia to, czy Partia przeczy samej sobie lub ciągle zmienia politykę, dopóki jest ona w stanie systematycznie zorganizować sposób pozbawiania ludzi naturalnie należnych im praw człowieka. Macki władzy są wszechobecne. Czy na wsiach, czy w miastach, obywatelami rządzą tak zwane komitety uliczne lub miejskie. Do niedawna zawarcie związku małżeńskiego lub rozwód, oraz posiadanie dziecka wymagało aprobaty tych komitetów. Ideologia partyjna, sposób myślenia, organizacja, struktura społeczna, mechanizmy propagandy i system administracyjny, wszystko to służyło celom dyktatorskim Partii. Poprzez system rządzenia, Partia dąży do kontrolowania wszystkich myśli i akcji jednostki.

Brutalność KPCh w kontrolowaniu ludzi nie ogranicza się tylko do zadawanych przez nią fizycznych tortur. Partia zmusza także ludzi do zatraty zdolności niezależnego myślenia i czyni ich wystraszonymi, myślącymi o sobie tylko tchórzami, nie odważającymi się otwarcie wyrazić swego zdania. Celem rządów KPCh jest poddanie praniu mózgu każdego obywatela, tak, aby myślał i mówił, tak jak chce KPCh i wykonywał to, co ona promuje.

Jak mówi powiedzenie: „polityka Partii jest jak księżyc, zmieniający się co 15 dni.” Bez względu na to, jak często Partia zmienia swoją politykę, każdy w państwie musi dokładnie się

do niej stosować. Kiedy Partia wykorzystuje cię, jako narzędzie do atakowania innych, powinieneś podziękować Partii za docenianie twojej siły. Kiedy jesteś zraniony, musisz podziękować KPCh za „danie ci nauki”. Kiedy jesteś niesprawiedliwie dyskryminowany, a później KPCh daje ci zadośćuczynienie, musisz podziękować Partii za to, że jest wspaniałomyślna, wolna od uprzedzeń i jest w stanie naprawić swoje pomyłki. KPCh utrzymuje swoją tyranie poprzez nieprzerwany cykl represji, po których następuje rekompensata.

Po 55 latach tyranii, KPCh uwięziła umysł narodu i zamknęła go wewnątrz własnych, przez siebie dozwolonych ram. Jeśli czyjeś myśli wybiegają poza te ramy, to jest to uważane za przestępstwo. W wyniku wielokrotnych walk zaczęto uważać głupotę za mądrość, a bycie tchórzem stało się sposobem na przeżycie. We współczesnym świecie, gdzie internet jest dominującym sposobem wymiany informacji, KPCh domaga się od ludzi, aby zachowali samodyscyplinę i nie czytali wiadomości z zewnątrz, ani nie zaglądali do stron internetowych, używających takich słów kluczowych, jak „prawa człowieka” i „demokracja.”

Poczynania KPCh, mające na celu indoktrynację ludzi są absurdalne, brutalne i nikczemne. Jednakże są one wszechobecne. Wypaczyły one wartości moralne i zasady społeczeństwa chińskiego oraz całkowicie przemieniły normy postępowania narodu i jego styl życia. KPCh w dalszym ciągu stosuje psychiczne i fizyczne tortury w celu umocnienia swojej absolutnej władzy w Chinach przy pomocy wszechobejmującej „religii KPCh.”

Zakończenie

Dlaczego KPCh musi nieustannie walczyć o utrzymanie władzy? Dlaczego KPCh uważa, że dopóki istnieje życie, walka będzie wieczna? Dla osiągnięcia swojego celu KPCh nie waha się mordować ludzi lub niszczyć środowisko naturalne, nie przejmuje się też faktem, że większość rolników i wielu mieszkańców miast żyje w nędzy.

Czy to dla ideologii komunizmu KPCh przechodzi przez tę niekończącą się walkę? Odpowiedź brzmi „Nie.” Jednym z pryncypiów Partii Komunistycznej jest pozbycie się własności prywatnej, co KPCh usiłowała zrobić, jak doszła do władzy. KPCh uważa, że własność prywatna jest zasadniczą przyczyną wszelkiego zła. Jednakże w wyniku reformy gospodarczej w 1980 r. własność prywatna została dozwolona z powrotem i jest chroniona konstytucją. Wnikając w kłamstwa KPCh, ludzie jasno widzą, że w ciągu 55 lat panowania, KPCh jedynie wyreżyserowała dramat redystrybucji własności. Po kilku rundach takiej dystrybucji, KPCh po prostu przekształciła kapitał należący do innych ludzi w swoją własność prywatną. KPCh uważa siebie za „awangardę klasy robotniczej.” Jej zadaniem jest wyeliminowanie klasy kapitalistów. Jednakże, obecne zarządzenia KPCh jednoznacznie pozwalają kapitalistom na wstępowanie do Partii. Członkowie Partii już dłużej nie wierzą w Partię i komunizm, a istnienie KPCh jest niczym nieuzasadnione. To, co pozostało z KPCh, to tylko pusta skorupa pozbawiona jej rzekomej zawartości.

Czy ta długofalowa walka była walką o uwolnienie członków KPCh od korupcji? Nie. W 55 lat po dojściu KPCh do władzy korupcja, malwersacje, bezprawie i czyny wyrządzające szkody narodowi i ludziom są w dalszym ciągu szeroko rozpowszechnione wśród urzędników KPCh w całym kraju. W ostatnich latach spośród ogólnej liczby około 20 milionów wyższych urzędników Partii w Chinach, 8 milionów zostało osądzonych i skazanych za przestępstwa związane z korupcją. Co roku około miliona osób wnosi do wyższych władz skargi na skorumpowanych urzędników, w sprawie których nie

przeprowadzono dochodzenia. Od stycznia do września 2004 roku Chiński Urząd Walutowy przeprowadził dochodzenie w przypadkach nielegalnych rozliczeń walutowych w 35 bankach i 41 przedsiębiorstwach i wykrył nielegalne transakcje na sumę ponad 120 milionów dolarów amerykańskich. Według statystyk z ostatnich lat, co najmniej 4 000 wyższych urzędników KPCh zbiegło z Chin wraz ze zdefraudowanymi pieniędzmi, a kwota skradzionych państwu funduszy wynosi dziesiątki miliardów dolarów.

Czy te walki zmierzały do wzrostu wykształcenia i poprawy świadomości ludności i utrzymania ich zainteresowania sprawami państwa? Odpowiedzią jest kolejne głośne „Nie.” W dzisiejszych Chinach gwałtownie szerzy się pogoń za dobrami materialnymi, a ludzie zatracają tradycyjną cnotę uczciwości. Stało się powszechne, że ludzie oszukują krewnych i kantują przyjaciół. Jeśli chodzi o tak ważne kwestie, jak prawa człowieka lub prześladowania Falun Gong, to wielu Chińczyków przejawia brak zainteresowania tymi sprawami lub odmawia zajęcia stanowiska w tej sprawie. Zachowywanie własnych myśli dla siebie i wybieranie nie mówienia prawdy stały się podstawowymi umiejętnościami przeżycia w Chinach. W międzyczasie, KPCh wielokrotnie pobudzała społeczny sentyment nacjonalizmu, wykorzystując w tym celu stosowne okazje. Przykładowo, KPCh organizowała ludzi do rzucania kamieni w budynek ambasady Stanów Zjednoczonych i do palenia flagi tego kraju. Chińczycy byli traktowani, jako posłuszne masy, albo rozwścieczony tłum, ale nigdy jako obywatele, którym zagwarantowano prawa człowieka. Rozwój kulturalny jest podstawą podnoszenia świadomości ludzi. Zasady etyczne, głoszone przez Konfucjusza i Mencjusza ustanowiły moralne normy i zasady. „Jeśli porzuci się te zasady (moralne), to ludzie nie będą mieli prawa, do którego mogliby się stosować i które pozwoliłoby im rozróżnić dobro od zła.” [9]

Celem prowadzonej przez KPCh walki klas poprzez stosowanie ideologii partyjnej do kontrolowania Chińczyków jest ciągle wprowadzanie chaosu, poprzez który może ona wyrobić sobie pewną pozycję jednej i jedynej Partii rządzącej oraz jedynej religii w Chinach. Instytucje rządowe, wojsko i media służą za narzędzia używane przez KPCh do sprawowania brutalnej dyktatury. KPCh, sprowadzając do Chin nieuleczalne choroby, sama znalazła się na krawędzi zgonu i jej upadek jest nieunikniony.

Niektórzy martwią się, że kraj znajdzie się w chaosie, jeśli KPCh się rozpadnie. Kto zastąpi KPCh w roli rządzącego krajem? W 5 000 lat historii Chin, 55-letni zaledwie okres władzy KPCh jest tak krótki, jak przelotny obłok. Niestety, nawet w ciągu tych krótkich 55 lat KPCh obróciła w pył tradycyjne wierzenia i normy, zniszczyła tradycyjne zasady moralne i struktury społeczne, obróciła opiekuńczość i miłość wśród istot ludzkich w walkę i nienawiść oraz zastąpiła poważanie dla nieba, ziemi i natury arogancją koncepcji „ludzi podbijających naturę.” Poprzez następujące jeden po drugim akty zniszczenia, KPCh zrujnowała system społeczny, etyczny i ekologiczny, pozostawiając naród chiński w głębokim kryzysie.

Na przestrzeni historii Chin każdy uczciwy władca uważał za powinność rządu miłowanie ludzi, umożliwianie im rozwoju i zapewnianie wykształcenia. Człowiek z natury dąży to dobroci, a rolą rządu jest rozwinać te wrodzone ludziom zdolności. Mencjusz powiedział: „w charakterze ludzkim jest: że ci, którzy są otaczani nieprzerwanym wsparciem, będą mieli lojalne serca, a ci, których nie otacza się nieprzerwanym wsparciem, nie będą mieli lojalnych serc.” [10] Oświata bez dobrobytu jest nieskuteczna; despotyczni władcy, którzy nie miłują ludzi, a jedynie mordują niewinnych są przedmiotem pogardy Chińczyków.

Na przestrzeni 5 000 lat historii Chin było wielu dobrych władców, jak cesarz Yao i cesarz Shun w okresie starożytnym, cesarz Wen i cesarz Wu z dynastii Zhou, cesarz Wen i cesarz Jing z dynastii Han, cesarz Tang Taizong z dynastii Tang oraz cesarz Kangxi i cesarz

Qianlong z dynastii Qing. Dobrobyt, którym cieszący się w czasach panowania tych dynastii, był wynikiem tego, że władcy ci praktykowali niebiańskie Tao, stosowali się do teorii doktryn przeznaczenia oraz dążyli do osiągnięcia pokoju i stabilizacji. Cechami charakterystycznymi dobrego władcy są: umiejętność wykorzystywania cnót i talentów ludzkich, bycie otwartym na różne opinie, wspieranie sprawiedliwości i pokoju oraz danie ludziom tego, czego potrzebują. Tym sposobem, obywatele będą przestrzegać prawa, zachowywać poczucie przyzwoitości, żyć szczęśliwie i pracować wydajnie.

Obserwując bieg wydarzeń na świecie, często zastanawiamy się, kto decyduje, czy państwo będzie prosperować, czy też zniknie, pomimo, że wiemy o tym, iż wzrost i upadek narodu mają swoje przyczyny. Kiedy KPCh odejdzie, możemy oczekiwać, że do Chin powróci pokój i harmonia. Ludzie z powrotem staną się życzliwi, skromni i tolerancyjni; państwo znowu będzie się troszczyć o podstawowe potrzeby ludzkie, jak również prosperować będą wszystkie profesje.

Przypisy:

[1] Pochodzi z „Roczników żywności i towarów” z *Historii poprzedniej dynastii Han (Han Shu)*. „Wszystko pod niebem” odnosi się do Chin pod panowaniem cesarzy.

[2] Qian Bochong, *Kultura orientalna* wydanie czwarte, 2000 r.

[3] Obydwaj Gao Gang i Rao Shushi byli członkami Komitetu Centralnego. Po nieudanym posunięciu w walce o władzę w 1954 r. zostali oskarżeni o spiskowanie na rzecz rozłamu Partii, w następstwie czego zostali z niej wydalen. Hu Feng, uczonego i krytyk literacki sprzeciwił się polityce jałowej literatury prowadzonej przez KPCh. Wydalono go z Partii w 1955 r. i skazano na 14 lat więzienia. W latach 1951 do 1952 KPCh zainicjowała Kampanię Trzech Anty i Kampanię Pięciu Anty. Obydwa te ruchy miały określone zadanie wyeliminowania korupcji, marnotrawstwa i biurokracji wewnątrz Partii, władz, wojska i organizacji masowych.

[4] Lu Xun lub Lu Hsin (25 września 1881 r. – 9 października 1936 r.) uważany jest za twórcę chińskiej, rodzimej (Baihua) literatury współczesnej. Znany był też jako tłumacz. Jako pisarz lewo-skrzydłowy Lu odegrał ważną rolę w historii literatury chińskiej. Jego książki wywarły znaczny wpływ na wielu młodych Chińczyków. Po powrocie do Chin po ukończeniu studiów medycznych w Sendai w Japonii w 1909 r. został wykładowcą na Uniwersytecie Pekijskim i rozpoczął pisanie twórcze.

[5] Zarówno Cesarz Nefrytowy jak i Król Smok są postaciami mitologii chińskiej. Cesarz Nefrytowy formalnie znany jako Sierpniowa Postać Nefrytu jest boskim władcą czterech mórz. Każde morze, odpowiadające jednemu z czterech głównych kierunków jest rządzone przez jednego Króla Smoka. Królowie Smoki żyją w pałacach kryształowych, strzeżeni przez żołnierzy - krewetki i generałów - krabów. Poza tym, że rządzą oni życiem podwodnym, Królowie Smoki także manipulują chmurami i deszczem. Mówi się, że Królowi Smokowi Morza Wschodniego podlega największe terytorium.

[6] Peng Dehuai (1898-1974): chiński generał komunistyczny i przywódca polityczny. Peng był głównodowodzącym w wojnie koreańskiej, wicepremierem Rady Państwa, członkiem Biura Politycznego oraz Ministrem Obrony w latach 1954 do 1959. Został usunięty ze swojego stanowiska po tym, jak sprzeciwił się lewicowemu podejściu Mao podczas obrad Plenum KPCh w Lushan w 1959 r.

[7] Zhao Gao (data urodzenia nieznana, zmarł w 210 r. p.n.e.): główny eunuch w okresie panowania dynastii Qin. W 210 r. p.n.e., po śmierci cesarza Qin Shi Huanga, ów Zhao Gao wraz z Premierem Li Si i drugim synem cesarza Hu Hai sfalszowali dwa testamenty cesarza, czyniąc go cesarzem i nakazując prawowitemu następcy tronu Fu Su popełnienie samobójstwa. W okresie późniejszym rozwinęły się konflikty pomiędzy Zhao Gao i Hu Hai. Zhao wprowadził jelenia na dwór królewski i oznajmił, że jest to koń. Tylko nieliczni z dygnitarzy odważyli się mieć odmienne zdanie i stwierdzili, że jest to jelen. Zhao Gao uważał, że ci, którzy nazwali zwierzę jeleniem są przeciwko niemu i usunął ich z nadwornych stanowisk.

[8] Masakra Daxin miała miejsce w sierpniu 1966 r. podczas zmiany w kierownictwie Partii w Pekinie. W tym czasie Xie Fuzhi, Minister Bezpieczeństwa Publicznego wygłosił przemówienie na zebraniu Biura Bezpieczeństwa Publicznego w Pekinie, zachęcając do nie interweniowania w akcje Czerwonej Gwardii przeciwko „pięciu czarnym klasom.” To przemówienie zostało wkrótce powtórzone na posiedzeniu Stałej Komisji Biura Bezpieczeństwa Publicznego w Daxin. Po posiedzeniu Biuro Bezpieczeństwa Publicznego w Daxin natychmiast podjęło akcję i stworzyło plan podżegania mas w okręgu Daxin do zabijania „pięciu czarnych klas.”

[9] Z wypowiedzi Kang Youwei, cytowanej przez Zhonghua Zhuju *Zbiór dzieł politycznych* (1981r.). Kang Yuowei (1858-1927) był wpływowym myślicielem reformatorskim z późnego okresu dynastii Qing.

[10] Cytat pochodzi z Mencjusza.